

דורנו ודור קבוץ גלויות

ותבין היטב, שסוד ביאת הרוח היא עבודת דורנו בעת, לאחר הדור הראשון של קיבוץ גלויות. פי הדור הראשון עסק בחיצוניות הגאולה, שהיא קיבוץ האברים וקירובם זה לזה, ובכלל זאת חכמת התשתית לחיים יחדיו, שהוא בניין ארץ ישראל וסידור החיים הגופניים בה, שנרמזו בנבואה נעליית הבשר והגידים על העצמות. אך בשלב זה עדיין מציאות האברים היא בפירודא, ולכן העם חלוק לציבורים שונים, והמחלוקות גוברות. כל זאת מחמת חסרון הרוח האלהית, שתבוא בשלב השני של הגאולה, להחיות את הגוף כולו ולחבר אבריו למהות אחת, ועימה תבוא רוח של תשובה וטהרה כללית, שתרום את העם למדרגות קודש עליונות.

וכעת באה השעה לפנימיות הגאולה, סוד ביאת הרוח, השראת החיות הכללית על העם כולו. וזה ממש מה שחורו חכמים שלעתיד לבוא יתגלו רזי תורה ובהם יצאו ישראל מן הגלות ברחמים (זוהר ג קכד ב ועוד). כי סוד גילוי סתרי תורה וסוד עבודת ה' הפנימית, הם סוד האור שחודר לכל נשמה ומזכיר לה שהיא תא בגוף, ולא רק ישות לעצמה, ומעוררת לעלות לעבודת ה' העליונה, שהיא סוד עבודת השכינה, להרגיש עצמה חלק ואבר מהעם, ולפעול מתוך כך בחיבורא וחביבותא ואחדות עמוקה ועצומה לשם ייחוד דווקא ובלי פניות כלל.

זה סוד הצימאון הגדול שבדורנו לסתרי תורה ולפנימיות עבודת ה', והוא עדות כי באה השעה להולדת קומה זו, סוד ביאת הרוח. כי כפי שראינו, רוח זו היא נשמת פנימיות התורה, בסוד עבודת השכינה. ועל כן תכליתו ושיאו של צימאון זה לפנימיות התורה

סוד פרדמנת הפלגות

ואמנם התגלות מדרגה זו נתקלת בקשיים רבים ועצומים. כי יש לנו הרגל ארוך שנים, לחוש עצמנו כנפרדים ולדאוג כל אחד לשלמותו, הן הגשמית והן הרוחנית, וככלל זאת לחדד את ההבדל בינו וביין השונים ממנו, ואף לחוש שמסכנים את קיומו ואורח חייו, ולעמוד בעמדת הגנה מולם, בהסתגרות וכשמירה על האינטרסים הנצרכים לקיומו וכל כיוצא בזה. מכאן באה תחושת הכיטחון בהשתייכות האדם לחברה התואמת את דרכו או לעדה ממנה באה משפחתו, וסגירות ואף ניגוד חריף לחברה השונה מחברתו.

הרגל זה, לחיות בנפרדות, הושרש עמוק מאוד בעמקי הנשמות. והוא הוא סוד תרדמת הגלות ממש, שעליה אמר בפתח אליהו שכל היצדיקים דמיכין ושינתא בחוריהו¹, שהיא שינה עמוקה מאוד. ועניין שינה זו היא תרדמה ביחס לשכינה, ביחס למהות הכללית שלנו, שכולנו גוף אחד. ואנו רדומים ביחס לעניין זה. והוא רחוק מהשתגתו ומחורייית חייו מאור.

כי אם היינו ערים למהות הכללית של כולנו, ואם היינו חשים את הווייתנו כגוף אחד ממש, הרי שבסיס היחס זה לזה היה שונה. הכרח אחדותנו היה ברור, המכנה המשותף היה גדול, וממילא היינו מוצאים דרכים אחרות להתמודדות עם השונות שביין האברים, ואף למצוא את ניצוץ האור הכבדה הנולדים דווקא מהשוני, כדרך הכבדה הכאה לנוף מהיזתו מורכב מאברים שונים שתפקודם שונה, ויחדיו מהווים גוף משוכלל. והנה מבואר בפתח אליהו שיעיקר הגאלה, שהיא התגלות המדרגה של ביאת הרוח הכללית, סוד אור השכינה, תלוי

הם אותה היזה הכללית שתופיע בנו, ותוליד בנו מדרגות עצומות ונשגבות מאור, לפי שדרכי בהמשך.

נמצא שסוד חזרה וספוי הפנימיות הם הם רוחא זמלכא משיחא², הרוח הכאה לתוך העצמות להחיותם בחיות אחת, כגוף שלם, חי ודענ³.